

TẬP 12

HỒI 123

Liệt Tửu¹

Một đám Miêu nhân xuống núi, Quỷ Lệ và Tiểu Bạch nhìn theo, thấy bảy tám chiến sĩ Miêu nhân cường tráng hộ vệ một lão giả đại khái cỡ năm chục tuổi đi xuống.

Tiếng hét lớn hồi nãy là do lão giả đó phát ra.

Các chiến sĩ Miêu nhân xung quanh thay nhau hành lễ, đoàn người vốn đang kích động lập tức yên tĩnh trở lại, mọi người đều cúi đầu biểu thị lòng tôn kính đối với lão giả.

Đợi đến khi đoàn người tới gần, lão giả bước ra khỏi đám đông, đến trước Quỷ Lệ và Tiểu Bạch, nhìn về phía bọn họ. Bọn Quỷ Lệ hai người cũng đang quan sát lão.

Lão giả đó thân thể cao to, tuy tuổi tác đã cao, hai bên trán đã có tóc bạc, nhưng tinh thần cực kỳ tráng kiện, đôi mắt lấp lánh có thần, đang nhíu mày nhìn lên nhìn xuống hai người bọn họ.

Một lúc sau, lão giả hỏi: "Kỉ lý kỉ lý hồ lỗ lỗ, oa lạp oa lạp lỗ lỗ hồ?"

Quỷ Lệ ngẩn người, nghe tựa hồ không khác gì câu hỏi của gã binh sĩ hồi nãy hỏi, nghĩ chắc cũng cùng một ý tứ, chắc muốn hỏi xem mình là ai, đến đây làm gì?

Chỉ là suy đoán vẫn hoàn suy đoán, vẫn không hiểu ý tứ lời nói của lão, cho nên mới thốt: "Bọn ta có chuyện cần cấp, muốn...", đang định giơ tay lên, chợt tỉnh ngộ, liền vội buông tay: "Muốn bái kiến Đại Vu sư trong tế đàn."

Hắn nói thì vậy, kỳ thực trong lòng cũng đang khổ não, mấy người kia căn bản nghe không hiểu ý của hắn, nói gì cũng vô dụng thôi. Nhưng không nói lại càng không có lễ nghĩa, e rằng sẽ làm mấy người kia giận, nhất thời nôn nóng trong lòng hết sức.

Không ngờ tựa hồ như trời thuận theo lòng người, lão giả nghe Quỷ Lệ nói, đột nhiên nhíu mày, nhìn lên nhìn xuống hai người bọn họ mấy lượt, chợt dùng tiếng Trung Thổ không rành rọt lắm: "Người... các người là người Trung Thổ?"

¹ Rượu mạnh.

Quý Lệ và Tiểu Bạch giật mình, mừng rỡ tức thì, hiện giờ tiếng nói của lão giả thanh âm nghe mát tai làm sao. Quý Lệ liền gật gật đầu: "Không sai, không sai, bọn ta là từ Trung Thổ đến, có chuyện khẩn yếu muốn bái kiến Đại Vu sư của quý tộc."

Lão giả liếc nhìn bọn họ, lại thấy trên mình họ vận phục trang dân tộc vùng biên thùy Nam Cương, bất quá chất liệu có vẻ thô thiển, nhưng hai người khí độ bất phàm, hiển nhiên không phải là thương nhân bình thường, đặc biệt là nữ tử kia, tuyệt đẹp trời sinh, cho dù là khoác bộ y phục mà cả những cô gái tầm thường cũng không thêm tới, vẫn toát ra một phong vị khác thường.

"Các người là ai? Tìm Đại Vu sư có chuyện gì?" Lão giả chậm chậm hỏi.

Quý Lệ và Tiểu Bạch đưa mắt nhìn nhau, vòng tay đáp: "Vị lão trưởng này, ta có một vị bằng hữu vì thụ thương quá nặng, ba hồn bảy phách đã thất tán đi hết chín phần mười, chỉ còn lại một hồn, mười năm nay cứ như là người chết, thật là..."

Hắn nói tới đó, trong đầu hiện ra bóng hình Bích Dao nằm lặng im trong hàn băng thạch thất trên Hồ Kỳ Sơn, nhất thời xúc động tâm tình, thanh âm không ngờ không khỏi có chút run rẩy. Hầu hết người đứng quanh tuy không hiểu lời nói của hắn, nhưng nhìn thần tình và nghe ngữ khí của hắn, đa số cũng đã biết hắn đang khẩn cầu gì đó, nhất thời cũng có chút hảo cảm.

Ngay cả Tiểu Bạch đứng cạnh Quý Lệ, đôi mắt sáng ngời nhìn Quý Lệ, giờ này phút này cũng đã thu lại nụ cười lơ lửng phảng phất như nhìn thấu hết nhân tình đang treo nơi khóe miệng, tỏ vẻ trang nghiêm kính cẩn.

Quý Lệ định thần, trấn định tâm tư: "Ta từng nghe cao nhân chỉ điểm, thương thế bệnh chứng đó nhất định phải cần dị nhân biết hoàn hồn kỳ thuật, bằng vào một hồn còn lại mà thi triển kỳ thuật, chiêu hồi những hồn phách đã thất tán, mới có thể truyền giảm. Ta đã mười năm lặn lội tìm kiếm, không ngại thiên hạ rộng lớn bao la tới cỡ nào, không ngờ vẫn vô phương tìm được. May là mấy ngày gần đây...", hắn nhìn sang Tiểu Bạch, lại nói tiếp: "May là mấy ngày gần đây nghe nói Đại Vu sư của quý tộc có hồi hồn kỳ thuật đó, cho nên đặc biệt tới khẩn cầu, thỉnh Đại Vu sư nhất định phải giúp cho một tay. Tại hạ thật cảm cái ân này bất tận."

Lão giả nghe xong, nhíu nhíu mày, thần tình trên mặt cực kỳ phức tạp, nhưng thấy thần sắc thành khẩn của Quý Lệ thật không phải nói chơi, trầm ngâm một hồi mới thốt: "Người Trung Thổ các người thật hiếm có người có tình nghĩa như vậy, bất quá chuyện này ta không thể làm chủ được, các người cứ đợi ở đây, ta lên tế đàn thỉnh Đại Vu sư một chuyến xem ý tứ của lão nhân gia ra sao. Nếu quả lão nhân gia không chịu gặp các người, ta cũng không còn cách nào nữa."

Quý Lệ mừng khắp khởi, gặt đầu liên hồi, miệng lấp bắp: "Đa tạ lão trưởng."

Lão giả gặt gặt đầu, do dự một chốc, lại quay đầu dùng tiếng Miêu nói với mấy chiến sĩ Miêu nhân bên cạnh vài câu, mấy chiến sĩ đều gặt đầu. Sau đó lão giả Miêu nhân một mình bước lên núi, mấy chiến sĩ Miêu nhân còn lại từ từ tụ tập lại, nhân quang đều chú thị nhìn bọn Quý Lệ hai người, cũng không biết là đang giám thị, hay là phụng mệnh bảo vệ bọn họ!

Những Miêu nhân khác đứng xung quanh chỉ thấy lão giả cùng hai người lạ phát âm loạn xạ, trong tai bọn họ, ngôn ngữ Trung Thổ không khác gì tiếng chim hót líu lo. Lão giả nói xong là dặn mấy chiến sĩ canh người, mình thì lại quay lên tế đàn trên núi. Họ nhất thời rì rầm nghị luận, thăm thì to nhỏ.

Dưới sự quan sát của cả chục đôi mắt, Quý Lệ tâm sự trầm trọng, nghĩ ngợi gì đó, không để ý tới những người khác chút nào, Tiểu Bạch lại vẫn lộ xuất nụ cười mỉm nhu mì, từ từ nhìn quanh bốn phía, đón lấy vô số mục quang hiếu sắc có, ghen tị có, phần hận có.

Chỉ có Tiểu Hôi trên vai nàng cứ nhìn đông ngó tây, đối với đám người này không có hứng thú, mục quang cuối cùng lạc vào dòng suối bên cạnh, có vẻ thích thú nhìn bầy cá bơi lội, mắt nhìn trân trân không di chuyển, bất giác há miệng cười. Thân người cũng nhún nhảy như muốn phóng xuống suối chơi giỡn.

oOo

Tế đàn của Miêu nhân, toàn bộ là dùng mấy khối đá khổng lồ xây thành, hùng vĩ cao lớn pha lẫn nét thô sơ hung tợn. Lão giả từ sơn đạo đi lên, tới trước tế đàn, chỉ thấy trước mặt tế đàn là một bình đài dùng những khối đá hình chữ nhật sắp xếp bằng phẳng, khá láng trơn. Sau bình đài là tế đàn.

Hai trụ đá khổng lồ đứng sừng sững trước tế đàn, liếc sơ cũng phải cao hơn mười trượng, hơn nữa thân trụ không thấy một chút vết tích nổi nứt gì, không ngờ là dùng cả khối đá to lớn điêu khắc thành, thật không biết tổ tiên của người Miêu năm xưa từ đâu mà có thể tìm ra khối đá khổng lồ như vậy, hơn nữa không ngờ còn có thể vận chuyển chúng đặt ngay trước tế đàn.

Bước qua hai thạch trụ khổng lồ đó liền thấy tế đàn cũng là dùng đá tảng kiến tạo. Miêu nhân tế đàn ở Thất Lý Đồng luôn luôn vang danh suốt một dải biên thù Nam

Cương. Một nửa kiến tạo bằng đá tảng khổng lồ, nửa kia tạc thẳng từ thân núi, đục đào từ trên vách đá cứng lạnh mà ra.

Lão giả bước tới, quang tuyến bốn bề liền tối mờ xuống. Nhiệt độ xung quanh tựa hồ cũng thấp hơn so với bên ngoài nhiều.

Lão giả hiển nhiên là người có thân phận cao, đối với nơi thần thánh trong lòng người Miêu này quen thuộc phi thường, không thấy lão do dự chút nào, trực tiếp hướng vào nơi sâu thẳm của tế đàn mà đi, trên đường đôi khi gặp một vài Vu sư người Miêu, song phương chào hỏi qua lại. Nếu để Quỷ Lệ và Tiểu Bạch nhìn thấy, nghĩ chắc có thể đoán định được thân phận của lão nhân.

Người có thân phận đủ để các Vu sư người Miêu chào hỏi, ngoại trừ các Vu sư khác trong tế đàn ra, cũng chỉ có tộc trưởng của toàn tộc Miêu nhân.

Lão giả tiếp tục đi vào trong, vượt qua một thông đạo rộng rãi, đến nơi sâu kín nhất của tế đàn, cũng là gian phòng lớn nhất trong tế đàn.

Trên thạch môn treo trang sức làm bằng xương cốt mãnh thú, trên vách đá xung quanh chỗ nào cũng nhuộm huyết dịch đỏ tươi, tượng trưng cho sự tôn kính tế tự tổ tiên.

Nhìn trong bóng tối, mọi vật ở đây đều có vẻ hung tợn đặc biệt.

Bất quá đối với người Miêu mà nói, nơi đây là địa phương thần thánh nhất, trên mặt lão giả cũng đã xuất hiện biểu tình trang nghiêm kính cẩn, chỉnh sửa lại y phục, chậm chậm bước tới.

Trong thạch thất to lớn, trống trống không không, chỉ có mặt trong nhất bùng cháy một đồng lửa bất diệt vô cùng giữa vùng âm ám.

Trước ngọn lửa là một tòa thạch tượng cổ quái cũng điêu khắc từ một khối đá lớn, đầu giống đầu chó, nhưng trên mình lại có mười chân, trên chân còn có móng vuốt bén nhọn, hơn nữa trên lưng còn có hai đôi cánh, thật là một bức tượng rất kỳ quái, trông có vẻ là thần minh mà người Miêu thờ phụng.

Trong thạch thất rộng lớn lại chỉ có một người, dáng dấp sau lưng già nua gầy còm, im lặng ngồi trước đồng lửa, phảng phất đang suy tưởng, lại phảng phất đang trầm mặc.

Địa phương kỳ dị này không biết tại sao làm cho người ta có cảm giác quái dị như thời gian đã dừng lại hẳn, đình trệ không trôi qua.

Tại đây, phảng phất mọi thứ đều tĩnh tại trầm mặc.

Hỏa quang phừng phừng, chiếu rọi thân ảnh của người trước ngọn lửa lúc mờ lúc tỏ.

Lão giả chậm chậm bước lên, dừng lại sau lưng người kia khoảng một trượng, thấp giọng cung kính thốt: "Đại Vu sư..."

Thân ảnh trước ngọn lửa hơi động dậy, thanh âm già nua truyền vọng: "Đồ Ma Cốt, người sao lại quay trở lại? Ý chỉ của Khuyển Thần không phải ta hồi nãy đã nói cho người biết sao? Lẽ nào người còn có chỗ mập mờ?"

Lão giả gọi là Đồ Ma Cốt vốn là tộc trưởng hiện thời của Miêu tộc vùng biên thủy Nam Cương, chỉ nghe lão cung cung kính kính đáp: "Đại Vu sư, ý tứ của Khuyển Thần tôi hoàn toàn nhận biết, tôi cũng nhất định sẽ chiếu theo ý chỉ của Khuyển Thần mà làm."

Đại Vu sư vẫn không quay đầu lại, chỉ nghe ông ta thốt: "Ừ, vậy thì tốt. Nhưng vì chuyện gì mà người phải quay trở lại đây? Ta cảm thấy trong lòng người có chỗ bất an."

Tộc trưởng Đồ Ma Cốt hơi nhú mào, tựa hồ do dự không biết dùng lời nào để thuyết minh, sau một hồi lâu mới quyết định nói trực tiếp: "Đại Vu sư, có hai người Trung Thổ lạ mặt bên dưới Thất Lý Đồng, bọn họ hy vọng có thể bái kiến Đại Vu sư."

Thân người Đại Vu sư trước ngọn lửa hơi động dậy, đầu nãy giờ một mực đối diện đồng lửa và thạch tượng Khuyển Thần trước đồng lửa cũng bắt đầu chuyển động, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy đầu tóc lơ thơ đã hoàn toàn bạc trắng của ông ta.

"Là ai? Ta đã gần trăm năm rồi không bước ra khỏi tế đàn này, sao lại có người Trung Thổ đến tìm ta?"

Đồ Ma Cốt đáp: "Dạ, tôi cũng cảm thấy kỳ quái phi thường, cho nên mới lên đây thỉnh vấn Đại Vu sư một chuyến xem có nên để bọn họ lên đây không?"

Đại Vu sư trầm mặc một hồi, lại hỏi: "Bọn họ có nói đến đây làm gì không?"

Đồ Ma Cốt đáp: "Có, một nam một nữ, nam nhân nói muốn thỉnh Đại Vu sư giúp trị bệnh cho bằng hữu của hắn."

Đại Vu sư hừ một tiếng: "Ta phải hầu Khuyển Thần đại nhân, không còn thời gian để lo tới những người kia, người thay ta từ chối bọn họ đi."

Đồ Ma Cốt hơi ngẩng người, nhưng cũng không nói gì thêm: "Được, để tôi ra chuyển đạt ý ngài." Nói xong quay người đi ra.

Lão vừa đi được mấy bước, bỗng từ sau lưng truyền tới thanh âm của Đại Vu sư: "Đợi đã."

Đồ Ma Cốt xoay người lại: "Sao, còn có chuyện gì hả Đại Vu sư?"

Thân ảnh gầy còng của Đại Vu sư vẫn đối diện đồng lửa, thanh âm già cỗi chậm chậm truyền lại: "Bệnh bọn họ yêu cầu ta trị là bệnh gì?"

Đồ Ma Cốt đáp: "Nghe bọn họ nói là một thứ bệnh chứng rất cổ quái, hình như hồn phách của người kia mười đã mất hết chín..."

Thân ảnh của Đại Vu sư bỗng chấn động trong hỏa quang.

Đồ Ma Cốt nói tiếp: "Nam tử đó nói đã từng có cao nhân chỉ điểm cho hắn rằng tình huống này nhất định phải có hoàn hồn kỳ thuật mới có thể chữa trị. Nam tử đó cũng không biết nghe tin tức từ đâu mà nói Đại Vu sư ngài có thể có kỳ thuật đó, cho nên muốn cầu ngài chữa trị."

Đồ Ma Cốt từ từ nói xong, Đại Vu sư lại không có phản ứng gì, thân ảnh bất động, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Ngon lửa không ngừng lúc bốc lúc hạ, nuốt chửng lấy mấy khúc củi, Đồ Ma Cốt đợi một hồi lâu, lại vẫn không thấy Đại Vu sư mở miệng nói gì, hơi ngần ngại thốt: "Đại Vu sư, vậy tôi..."

"Đi từ chối bọn họ, kêu bọn họ lập tức rời khỏi đây."

Đại Vu sư lại trầm mặc, không nói gì nữa.

Đồ Ma Cốt chậm chậm xoay người, đi ra ngoài, nhưng lão vừa ra khỏi thạch thất, thanh âm của Đại Vu sư lại vang lên lần nữa.

Lần này, lão cũng nghe được Đại Vu sư hồi nào giờ luôn luôn thần bí mưu trí tựa hồ đã trải qua một đoạn thời gian dẫn đo cực kỳ phức tạp mới nói nên lời.

"Người... dẫn bọn họ lên đây!"

oOo

Quý Lệ không nhịn được nắm chặt song quyền, sau đó mới từ từ buông lơi, hốt hoảng cảm thấy lòng bàn tay vì quá gấp rút mà đã đầm mồ hôi.

Đã lâu rồi không bị kích động trông mong như vậy. Càng đợi càng cảm thấy bất an, Quý Lệ một mực ngóng nhìn tế đàn trên sườn núi. Nhưng vị lão giả kia đã đi lâu rồi mà vẫn chưa trở lại.

Lẽ nào Đại Vu sư trong tế đàn không chịu chữa bệnh cho người ngoài?

Hay là mình đã làm sai điều gì?

Quý Lệ cứ nghĩ đi nghĩ lại, thậm chí tim cũng đã bắt đầu dần dần đập vội.

Tiểu Bạch đứng một bên, nhân quang rơi trên mặt Quý Lệ, trong mắt nàng không giấu nổi chút thâm tình thấp thoáng phảng phất đang khắc hằn trên mặt nam tử đang bối rối kia.

Nàng thở dài nhẹ nhàng, xoay đầu đi.

Đám người Miêu vây quanh cũng không khỏi bắt đầu lo lắng, đợi đã lâu rồi, tộc trưởng tiến vào tế đàn thủy chung vẫn chưa xuống trở lại, lại không có mệnh lệnh nói phải xử trí hai người lạ này làm sao, một số người đã tản ra.

Bất quá vì dung mạo Tiểu Bạch quá mỹ lệ, nhiều nam tử người Miêu trẻ tuổi vẫn còn bị hấp dẫn đứng xung quanh, có người gan dạ cứ nhìn nàng, có người lớn tiếng cười nói đàm luận về nhan sắc mỹ miều của nàng.

Ngay cả Tiểu Hôi không biết từ lúc nào đã nhảy xuống khỏi vai Tiểu Bạch, chạy đến bên dòng suối trong veo xem bầy cá bơi lội giữa những kẽ đá, chợt phốc người xuống, muốn thò tay bắt cá. Nào ngờ cá quá nhanh nhẹn, luồn đông lách tây thoát khỏi tay nó, nó lại bị dính nước đầy mình.

Bất quá Tiểu Hôi không lý gì tới, rút tay lại nhẩn nại đợi chờ, một hồi sau, mặt nước lặng trở lại, bầy cá lại bơi về, Tiểu Hôi canh kỹ, lại chụp nữa. Nước trong mát quá, Tiểu Hôi đối với trò chơi này rất thích thú, chơi không biết chán.

Dưới chân núi, đám đông dần dần tản ra, xung quanh lại bình tĩnh trở lại.

Đồ Ma Cốt vẫn chưa về, Quý Lệ trong lòng càng lúc càng nóng nảy, có mấy lần thật muốn xông lên, xông vào tế đàn, đi tìm Đại Vu sư khẩn cầu một phen, nhưng mỗi lần đều hình dung tới thân ảnh của Bích Dao, chung quy vẫn cố gắng đè nén ý niệm lại.

Tư vị đợi chờ không ngờ lại khốn khổ như vậy.

Trên mặt hần dần dần hiện rõ biểu tình nôn nóng, trừ Tiểu Bạch ra, lúc này những chiến sĩ người Miêu cũng đã thấy được, trong ngóng dữ như vậy, mấy chiến sĩ người Miêu kỳ thực trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái.

Chỉ bất quá muốn hỏi một tiếng sao đã lâu quá rồi, lẽ nào tộc trưởng và Đại Vu sư còn có chuyện gì khác trọng yếu hơn?

Người Miêu bản tính thật thà chất phác, tuy còn chưa rõ bọn Quý Lệ thật ra là ai, nhưng để hai người đợi lâu như vậy, mọi người đều thấy không phải lắm.

Sau một hồi nữa, tiểu đầu mục thân người cao to bước lên, giọng điệu cộc lốc nói với Quý Lệ: "Hô lô lô, oa lạp lạp!"

Quý Lệ ngẩn người, không hiểu là ý gì, lại thấy chiến sĩ người Miêu đó tháo một cái bao lớn làm bằng da thú từ bên hông, quăng qua cho hắn.

Quý Lệ thò tay tiếp lấy, tay vừa cảm thấy nặng, thấy miệng bao có nút gỗ, lại thấy chiến sĩ người Miêu kia đưa tay ra, làm động tác như uống gì đó. Quý Lệ liền tỉnh ngộ, tháo nút ra, quả nhiên mùi rượu nồng nặc, đúng là một thứ rượu mạnh.

Quý Lệ cười khở một tiếng, hắn vốn không thích rượu, hôm nay lại càng không có tâm tình gì, bất quá mấy Miêu nhân kia đều đang nhìn hắn chăm chăm, nghĩ trong đầu cũng không thể gạt phăng hảo ý của người ta, liền nhìn về phía chiến sĩ người Miêu kia gạt đầu mỉm cười, đưa bao rượu lên miệng, miễn cưỡng uống một ngụm.

Nào ngờ vừa nhấp một ngụm đó, lập tức nhãn mặt nhú mảy, rượu của người Miêu chưng cất cực kỳ mạnh, vị không ngờ cũng mang theo cốt cách của vùng biên thùy Nam Cương, không ngờ có một luồng khí cay xè, xộc thẳng vào cổ họng, hắn nhất thời không đề phòng, cảm thấy khó chịu vô cùng.

Biểu tình của hắn lọt vào mắt đám người Miêu, mấy chục người không khỏi cười hăng hắc, chắc là chuyện biểu tình của người Trung Thổ quen uống rượu mạnh của người Miêu chưng cất không phải là lần đầu tiên bọn họ thấy, trong tiếng cười còn có vài phần tự hào.

Quý Lệ trong lòng tức giận, nhưng liền nghĩ tới mấy người kia kỳ thực không có ác ý, hơn nữa mình đang cầu người ta, sao lại có thể nổi nóng cho được, chỉ còn nước cười khở, tính trả lại bao rượu, chiến sĩ người Miêu kia cười hì hì thò tay định tiếp lấy.

Bất chợt một bàn tay trắng muốt từ một bên thò sang, đón lấy bao rượu từ trong tay Quý Lệ. Chúng nhân kể cả Quý Lệ đều ngây người, thấy người tiếp lấy bao rượu không ngờ chính là Tiểu Bạch đang cười cười đứng kế bên.

Chỉ thấy nàng đưa bao rượu lên gần lỗ mũi, hít một hơi sâu, mùi rượu xộc vào cực kỳ mãnh liệt, nhưng nữ tử kia không ngờ lại không tỏ ra khó chịu chút nào, trái lại còn có vẻ sành sỏi vô cùng. Liền thấy nàng đưa hai tay nhấc bao rượu, đưa sát miệng, há miệng uống một ngụm lớn.

Chúng nhân thất kinh, Quý Lệ cũng giật mình!

Tiểu Bạch uống xong một ngụm lớn mới chịu hạ bao xuống, trên mặt dần dần hiện lộ thần sắc thỏa mãn, một hồi sau quát nhẹ một tiếng: "Hảo tử!"

"Oa..."

Tiếng kêu đó lại là do đám chiến sĩ người Miêu phát ra. Rượu mạnh của Miêu tộc Nam Cương, tửu tính cực kỳ hung hãn, hồi đó tới giờ luôn luôn cho là nam nhân mạnh

bạo nhất cũng là người có tử lượng mạnh nhất. Trong Miêu tộc, nữ nhân không ai dụng đến thứ rượu mạnh chỉ có nam nhân mới uống này.

Không ngờ hôm nay một nữ tử xem có vẻ nhu mì như vậy lại uống một ngụm đầy như vậy, thật vượt ngoài ý liệu của mọi người, hơn nữa xem phản ứng của nàng khi uống, đơn giản là biểu tình đặc thù chỉ có tử quỷ mới có được. Nam tử Miêu tộc ai ai cũng thích rượu, cho nên tức thời nhốn nháo động dung, cùng nhau vỗ tay khen ngợi.

Trên khuôn mặt trắng muốt của Tiểu Bạch, giờ phút này tựa hồ vì rượu mạnh lọt vào cổ họng, đã khoác lên một lớp ửng hồng lợt lạt, nhưng tinh thần của nàng đột nhiên phấn chấn, hữu thủ nắm lấy bao rượu, tả thủ dang ra, đưa ngón tay trắng muốt búng nhẹ về phía đám chiến sĩ người Miêu, phát ra một tiếng "chóc" nhẹ nhẹ.

Đám chiến sĩ người Miêu lại xôn xao một hồi, ai ai trên mặt cũng có vẻ kinh ngạc hoan hỉ, thủ thế đó rõ ràng là của người Miêu Nam Cương, nam tử kính tử lẫn nhau thường làm tư thế đó để mời người ta uống rượu, nữ tử bộ dạng Trung Thổ này không ngờ lại làm đúng y hệt như vậy, nhất thời cứ đưa mắt nhìn nhau ngơ ngẩn.

Nhưng càng lợi hại hơn là, chuyện khiến cho bọn họ trợn tròn mắt không ngờ còn xảy ra sắp tới đây.

Chỉ thấy Tiểu Bạch cười nhẹ một tiếng, mục quang lúc này thật là nhu mì như nước, lại ngửa đầu, tóc mây phát phơ, đưa bao rượu lên miệng, tu ừng ực.

Đám người Miêu thất kinh thất sắc, Quỷ Lệ cũng vậy, trong lòng ngấm ngầm trách cứ Tiểu Bạch bây giờ không ngờ còn làm ra chuyện như vậy, nhưng trong mắt của chúng Miêu nhân, nữ tử này cơ hồ là đệ nhất kỳ nữ trên thế gian.

Rượu Miêu cực mạnh, rượu mạnh trong cái bao to đó cay xé, hôm nay phóng mắt nhìn cả tộc Miêu cũng không có nam tử nào có thể uống hết một hơi, đa số chỉ uống ba phần tư là đã say túy lúy. Nhưng nữ tử này cổ họng không ngừng lay động, không ngờ lại uống từng ngụm từng ngụm lớn không ngừng, nhất thời chúng nam tử người Miêu đều động dung.

Mà khơi khơi hồi nãy Tiểu Bạch còn làm một động tác cực kỳ kinh điển!

Người Miêu tính tình cương trực, hơn nữa số đông nam tử đối diện với một nữ tử xem có vẻ nhu nhược như vậy lúc khiêu chiến, có thể thật lùi được sao? Cũng không biết ai là người đầu tiên hét lên một tiếng, phóng mũi thương ghim xuống đất, tháo bao rượu bên hông, ngửa đầu uống.

Phong tục của người Miêu, mỗi một nam tử bên người đều có bao rượu, một khi đã có người đi đầu, cứ như là bầy ong vỡ tổ, chúng Miêu nhân đều quăng thương nốc rượu, cảnh tượng thật hùng tráng.

Chỉ có tiểu đầu mục người Miêu kia bỗng giật mình tỉnh táo, thò tay định lấy rượu, không ngờ lại mò vào khoảng không, mới tỉnh ngộ là bao rượu dĩ nhiên đã nằm trong tay Tiểu Bạch. Mắt thấy đám nam tử đồng bào xung quanh đều đang uống, đầu mục người Miêu mặt mày đỏ bừng nóng nẩy, bây giờ mà không uống, làm sao tránh được nguy hiểm lưu tiếng xấu vạn năm.

Tròng mắt nhấp nháy, tuyệt vọng sinh trí mưu, đầu mục người Miêu phóng tới gần một binh sĩ người Miêu kề cận, thành linh đoạt lấy bao rượu trong tay gã, đưa lên miệng nốc một ngụm lớn.

Gã binh sĩ kia nổi giận, gọi là cho dù có chết cũng vạn van lần không thể không uống, rống lên một tiếng lại nhào tới định đoạt lại rượu, nào ngờ đầu mục đã sớm có phòng bị, một cước đá ra, đá văng gã binh sĩ lọt vào dòng suối, "ùm" một tiếng nước suối bắn tung tóe, Tiểu Hôi đang chơi đùa bên đó giật mình nhảy dựng lên.

Gã binh sĩ cảm thấy cực kỳ oan trái, hơn nữa chuyện dính tới mặt mũi, làm sao có thể bỏ qua, liền bò lổm ngổm lên bờ, thấy mình không thể nào bì được với chiến sĩ đầu mục, phần hận dậm chân, phóng ào tới, xông thẳng vào một ngôi nhà gần đó, một hồi sao giữa những tiếng hò hét, không ngờ đã lấy được một bao rượu chui ra, kề vai với những chiến hữu người Miêu khác, há miệng nốc ừng ực.

Quý Lệ há hốc miệng tròn tròn mắt, nhất thời quên luôn chuyện cấp bách tế đàn trên sườn núi, chỉ còn thấy một đám nam tử người Miêu vây một bên, bên kia lại là một nữ tử kiều nhu, hai bên cứ liêu mạng uống rượu như điên, cục trường tuy hoành tráng, lại thật sự quá hoạt kê, không nhịn được phải toát mồ hôi.

Cục trường quá hoành tráng lợi hại, liền thu hút những người Miêu khác ở quanh đó, nháy mắt tin tức truyền ra, chỉ nghe thanh âm sắc nhọn của người Miêu lúc trầm lúc bổng, lẫn quần bao quanh một đám đông so với hồi nãy cũng đã tăng nhân số tới gấp ba.

Tiệm từng đóng cửa, thợ săn quăng thú săn, toàn bộ người trong nhà đều chạy tới, vây kín nơi này, tầng tầng lớp lớp, núi người biển người.

Trong đám đông cứ truyền ra tiếng hô hào, chắc là số đông bọn họ hưng phấn quá mà hò reo tán thưởng.

Chỉ thấy ở giữa trường, song phương nốc rượu giờ phút này đã đến lúc nguy kịch, rượu mạnh của người Miêu đầu phải hạg tầm thường, cho dù là chiến sĩ Miêu nhân rành uống, giờ cũng đã bắt đầu có người gục quỵ.

Mỗi lần có người ngã xuống, trong đám đông liền phát ra tiếng "ồ" thất vọng nào động, nhưng sắc hưng phấn lại vẫn tràn ngập mặt mày mọi người.

Lại qua một hồi, càng lúc càng có nhiều nam tử Miêu nhân mặt mày lộ vẻ thống khổ, mặt tai đỏ choét, đứng không còn vững nữa, cứ loạng choạng lắc lự, tuy còn gắng gượng chi trì, nhưng trời xoay đất chuyển, chỉ còn nước ngã phịch xuống đất.

Bịch, bịch, bịch...

Các chiến sĩ Miêu nhân tử lượng không thua kém nhau mấy, một đám nối nhau té quỵ, bên người Miêu trong trường chỉ còn lại ba người còn đứng, miễn cưỡng gắng gượng, trong đó bao gồm cả chiến sĩ tiểu đầu mục.

Trái lại, nhìn sang bên Tiểu Bạch, mọi người không khỏi tròn mắt, chỉ thấy Tiểu Bạch hai mắt cứ như nhắm mà không nhắm, sắc mặt ửng hồng dần dần biến thành nồng đậm, cơ hồ như vạn thứ phong tình xuyên thấu qua da thịt trắng muốt của nàng. Sóng mắt lăn tăn như mặt nước, lưng lờ như muốn trào phún ra, làm cho người ta chỉ cần liếc sang là muốn say lòng đắm ý.

Chỉ là nàng đẹp như vậy, tử lượng không ngờ lại quá đáng sợ, cho đến lúc này, không ngờ vẫn không có vẻ gì như nàng đứng không còn vững, vẫn nốc từng ngụm từng ngụm đây.

Đám người Miêu bao gồm cả phụ nữ tại trường, người nào cũng có nhận thức rất thâm thúy đối với rượu, vừa liếc là thấy liền nữ tử đó không có chút nào là giả bộ, thật sự bằng vào tử lượng của mình mà ganh đua với đám nam tử người Miêu, không khỏi bội phục vô cùng, lại thêm vào dung mạo kiều mị tuyệt thế của Tiểu Bạch, ai ai cũng hô hoán hoan hô.

Bịch...

Bịch...

Hai tiếng khô khan, lại có hai chiến sĩ người Miêu quỵ xuống, bây giờ chỉ còn lại tiểu đầu mục gượng mình chịu trận, nhưng nhìn cước bộ thất thế của gã, hiển nhiên đã đến mức cực hạn rồi.

Mà Tiểu Bạch bên kia sắc mặt càng lúc càng đỏ, bất chợt người cong oằn xuống, đám đông liền xôn xao la lối, Tiểu Bạch lại từ từ đưa bao rượu xuống, thở phào một hơi, trong đôi mắt như có sóng nước tích tụ muốn trào ra, tửu tăng mị ý, người đẹp như hoa,

hữu thủ vẫn cầm bao rượu, tả thủ lại vấy vấy về phía đám đông, cười yêu kiều: "A khắc tây!"

Đám đông liền náo động hẳn lên, "a khắc tây" trong tiếng Miêu nghĩ là "rượu ngon", nữ tử này tửu lượng ghê gớm quá, dung mạo càng xinh tươi, lại còn đúng lúc đúng chỗ kêu lên một tiếng "rượu ngon" nữa.

Phút chốc đám đông liền vang lên tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Tiểu Bạch nghiêng đầu, tựa hồ cũng đã hơi say sưa, thân người lẫn cước bộ cũng đã loạng choạng mấy phần, chậm chậm bước tới bên Quỷ Lệ, dựa mình vào người hắn, ngược nhìn hắn cười hì hì.

Quỷ Lệ bật cười.

Tiểu Bạch nhắm mắt, đầu xoay xoay lắc lư nhè nhẹ, chợt lại hé cười, cười lớn một tiếng: "Ba trăm năm a! Ba trăm năm!"

Ngửa đầu, nhấc tay, uống!

Phong tư uống rượu không ngờ cũng thanh diễm nhu mì tuyệt thế!

Bịch!

Người Miêu cuối cùng, đầu mục kia chung quy cũng đã quy ngã, cố hết sức không cam tâm, nhưng mặt mày đỏ lôm không thua gì mông Tiểu Hôi, dĩ nhiên hữu tâm vô lực, chỉ phút chốc là bất tỉnh nhân sự, ngã xuống ngủ vùi. Bên đó có người chạy tới cầm bao rượu của gã lên coi thử, còn chứng gần nửa bao rượu, không khỏi hơi biến sắc, lớn tiếng tuyên bố với đám đông xung quanh, đám đông ồ lên, hiển nhiên đã là kỷ lục không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng bọn họ cũng không quên vẫn còn có một nữ tử không thể tưởng tượng nổi, vẫn còn đang uống rượu.

Mặt Tiểu Bạch giờ phút này cứ như hồng ngọc, thậm chí cả cái cổ trắng muốt cho tới điểm điểm da thịt nơi ngực của nàng không ngờ cũng đã đượm sắc hồng lợt lạt.

Xem bộ dạng của nàng, bây giờ tựa hồ cũng đứng không vững nữa, nhưng nàng dựa mình vào người Quỷ Lệ, vẫn cứ uống từng ngụm từng ngụm lớn.

Đám đông đã dần dần an tĩnh trở lại, biểu tình trên mặt mọi người từ hưng phấn đã từ từ biến thành kính cẩn bội phục.

Chung quy Tiểu Bạch đã uống hết ngụm cuối cùng, thả bao rượu xuống, đôi mắt tựa hồ không còn mở được nữa, sau đó nàng ửng đỏ mặt cười cười, biểu tình lơ đãng lười nhác, hất tay ra, quăng bao rượu xuống.

Lập tức có người phóng tới kiểm tra bao rượu, liền phát hiện không ngờ bao rượu đã hết sạch sành sanh!

Người đó dờ ra như con gà cây, sau đó lại lớn tiếng tuyên bố với đám đông đang chăm chú nhìn gã, đám đông trầm mặc một hồi, đột nhiên phát ra tiếng hò reo xung phá tới tận cổng trời.

Giữa một màn huyền ảo đó, Quỷ Lệ lại như đang ngồi trên chiếc chiếu gấm đầy châm nhọn, thân thể nhu nhược không xương của Tiểu Bạch dựa vào người hắn, mặt mày trắng muốt nhuộm thấu nét ửng hồng, đôi mắt ngời ngời nửa khép nửa hở, sóng mắt nhu mì như làn nước, chăm chăm đắm đuối nhìn hắn.

"Nàng, nàng có sao không?" Quỷ Lệ lừ dờ một hồi lâu mới ấp úng nói ra được một câu.

Tiểu Bạch thò tay nắm lấy áo hắn, thân người khựng lại, tựa hồ hơi say đã xông lên đến đầu, răng trắng như tuyết nhẹ cắn lên môi, hô hấp cũng dần dần trầm trọng, nhưng nét nhu mì trong mắt, nụ cười giắt bờ môi lại bất di bất biến.

"Chàng...", thanh âm của Tiểu Bạch phảng phất cũng nhu mì như sóng nước tích tụ muốn trào ra, kề bên tai Quỷ Lệ, dịu dàng thốt: "Chàng có thích em không?"

- o O o -